

Ἄπα-ΤΗΛΟΣ γάμος

Τοῦ κ. Τριανταφύλλου Κ. Μπολτέτσου
Υπευθύνου Κέντρου Γάμου καὶ Οἰκογενείας Ἰ. Μ. Φθιώτιδος

Γιὰ ἄλλη μία φορά φαίνεται πὼς τὰ θέματα Γάμου, Οἰκογενείας καὶ Παιδιοῦ ἐξελίσσονται σέ σημεῖα αἰχμῆς καὶ τοῦ καινούργιου αἰῶνα. Τελευταῖο κρούσμα ἡ ὑπόθεση «Τῆλος». Δυὸ ἦταν οἱ κεντρικοὶ ἄξονες, γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περιστρέφονταν οἱ περισσότερες ἀντιπαραθέσεις γιὰ τοὺς ὑποτιθέμενους γάμους ὁμοφυλόφιλων ζευγαριῶν: α. τὸ δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νὰ κάνει ὅ,τι ἐπιθυμῆι στὴν προσωπική του ζωὴ καὶ β. ἡ ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένη θέση καὶ στάση τῆς κοινωνίας σέ τέτοιου εἶδους ἐπισημοποιήσεις ὁμόφυλων σχέσεων.

Ἄς δοῦμε ὅμως, τώρα, λίγο καλύτερα ἕναν διαφορετικοῦ τύπου ἀντίλογο πρὸς αὐτὲς τὶς δυὸ θέσεις. Μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς λογική τῆς ἀποδοχῆς τῶν προσωπικῶν ἐπιλογῶν καὶ τοῦ «σεβασμοῦ», πού πρέπει αὐτὲς νὰ τύχουν, νομίζουμε ὅτι εἶναι ἰσχυρὸς παράλληλα καὶ ὁ ἐξῆς συλλογισμὸς: Ἐὰν θεωρηθεῖ φυσιολογικὸ καὶ δίκαιο τὸ αἶτημα γιὰ ἀποδοχὴ τοῦ ὀρισμοῦ ὡς γάμου αὐτοῦ τῶν δύο ἴδιου φύλου ἀτόμων, πρέπει νὰ δεῖ κανεὶς ὡς ἐξίσου φυσιολογικὸ, σεβαστὸ καὶ ἀποδεκτὸ νὰ θεωροῦνται ἀπὸ τὴν κοινωνία ὡς γάμοι καὶ ἄλλες ἐξίσου διαστροφικές «ἐπιλογές», μεταξύ ἀδελφῶν διαφορετικοῦ ἢ ἴδιου φύλου, μεταξύ γονέως καὶ παιδιοῦ διαφορετικοῦ ἢ ἴδιου φύλου, ἀλλά, καὶ γιατί ὄχι, νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὸς ταυτόχρονος γάμος τριῶν καὶ περισσοτέρων ἀτόμων μεταξύ τους. Καὶ τὸ πρᾶγμα πάει λέγοντας. Εὐτυχῶς καὶ ἡ πιὸ «προχωρημένη» κοινωνία μπορεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ ἀκόμα ὅτι τὸ ἀτομικὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴν ἠθική καὶ τὶς πανανθρώπινες ἀρχές τοῦ χαρακτηριζόμενου ὡς «φυσικοῦ» δικαίου.

Ἄς μὴν κουνᾶμε, ὅμως, τὸ κεφάλι λέγοντας «γίναμε Σόδομα καὶ Γόμορα». Τὸ ἔργο συνεχίζεται μὲ νέα ἐπεισόδια, λόγω ἐλλιποῦς σχετικῆς ἐπιμόρφωσης ἀλλὰ καὶ γιατί κάποια «προχωρημένα μυαλά» εἴτε ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν, εἴτε δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δεχθοῦν τί εἶναι ὁ Γάμος. Γάμος ὅπως ἦταν πάντα καὶ ἀπὸ τοὺς πάντες διατυπωμένο εἶναι ἡ ἀπόλυτη κοινωνία καὶ συνάφεια ἐνὸς ἀνδρα καὶ μιᾶς γυναίκας μὲ σκοπὸ τὴν ἠθική τελείωση, πού προέρχεται μέσα ἀπὸ τὴν

δημιουργία παιδιῶν, τὴν ἀλληλοὑποστήριξη καὶ τὸν κοινὸ ἀγῶνα.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τὴ Θεολογία Τῆς ὀνυμφαγωγὸς Θεὸς στὸν Παράδεισο ἱερολόγησε καὶ τέλεσε τὸν πρῶτο Γάμο τῆς Ἰστορίας. Φέροντας τὴ γυναίκα πρὸς τὸν ἀνδρα καὶ καθαγιάζοντας τὴν ἔνωση τῶν δύο φύλων, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκπλήρωση τῶν βασικότερων σκοπῶν τοῦ γάμου: τῆς ἀλληλοβοήθειας, τῆς τεκνογονίας, τῆς ἠθικῆς τελείωσης (σχετικῶς: Κέντρου Γάμου καὶ Οἰκογενείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Γιὰ νὰ ζήσει ὁ Γάμος, β' ἔκδοση, Λαμία 2008, σ. 70). Θὰ μπορέσουν ἄραγε ποτέ νὰ δοῦν καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν αὐτὰ τὰ «προχωρημένα μυαλά» πόσο μακριὰ βρίσκεται αὐτὸ πού θέλουν νὰ παρουσιάσουν ὡς γάμο μὲ αὐτὸ πού γιὰ αἰῶνες, γιὰ τὶς πολιτισμένες κοινωνίες καὶ γιὰ τοὺς νουνεχεῖς ἀνθρώπους ἦταν καὶ θὰ εἶναι οὐσιαστικὸς, καρποφόρος καὶ πραγματικὸς γάμος;

Στὸ κάτω-κάτω δὲν γίνεται νὰ ἀρνηθοῦμε τὰ λόγια τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπου μὲ τὴν μεγαλύτερη σαφήνεια καὶ γιὰ πολλαπλοὺς ποιμαντικούς λόγους, μὲ πρῶτο καὶ κύριο νὰ ὀδηγήσει στὴν μετάνοια, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὴν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή του (6,9-13) ἀνάμεσα σέ πολλές κατηγορίες ἀμετανοήτων ἀμαρτωλῶν, ὅτι «ἀρσενικοῖτες» τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν μποροῦν νὰ κληρονομήσουν καθὼς καὶ στὴν Α' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή του (1,8-11) ὅτι οἱ «ἀρσενικοῖτες» ἀντίκεινται στὸν Νόμο τοῦ μακάριου Θεοῦ. Καὶ μόνο ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῶν ἀγιογραφικῶν αὐτῶν παραθεμάτων θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ ἐξηγήσει στὸν κάθε καλοπροαίρετο ἀνθρώπο τὸ γιατί δὲν νοεῖται γάμος ὁμοφύλων.

Τὸ ... κέρδος ἀπὸ αὐτὲς τὶς συζητήσεις θὰ εἶναι ὅπωςδήποτε ἡ εὐρύτερη ἀποδοχὴ τῆς «παρὰ φύση» διαφορετικότητας τοῦ ἄλλου. Μὰ καὶ ἔτσι νὰ εἶναι, ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑστερεῖ σέ τίποτε, καθὼς πρώτη ἢ ἴδια αὐτὸ πάντοτε τὸ ὑπογράμμιζε καὶ τὸ πίστευε, ὅταν διακήρυττε σέ κάθε περίπτωση, ὅτι δὲν καταδικάζει, δὲν μισεῖ, δὲν δώκει τὸν ἀμαρτωλὸ ἀλλὰ τὴν ἀμαρτία. Καὶ ἔτσι θὰ εἶναι πάντα.

Τὸ σημεῖο τριβῆς σέ αὐτὴν τὴν περίπτωση ἔχει, κατὰ τὴ γνώμη μας, νὰ κάνει μὲ τὸ ὅτι μὲ-

σα στὴν Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουμε τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας ἀπέναντι στὸ ἰδεῶδες τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἀνθρώπο καὶ σέ δεύτερο ἐπίπεδο κάποια στιγμή τῆς ζωῆς μας, μετανιώνοντας γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας προσπαθοῦμε, ἄσχετα μὲ τὴν κατάληξη, νὰ ὑπερβοῦμε καὶ νὰ ξεπεράσουμε τὰ πάθη μας. Στὴν περίπτωση τῆς συνάφειας ἐνὸς ὁμόφυλου ζεύγους ἔχουμε μία κατάσταση κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀσθενὴς ὄχι μόνο δὲν θέλει νὰ θεραπεύσει τὴν ἀδυναμία του, ἀλλὰ τὴν θεωρεῖ δύναμη καὶ μάλιστα τὴν φέρνει καὶ ὡς πρότυπο καὶ παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Σέ κάθε περίπτωση, αὐτὸ πού πρέπει νὰ τονίζουμε καὶ νὰ ὑπογραμμίζουμε εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι εὐτυχῶς δὲν ζοῦμε σέ καθεστῶς ἀνελευθερίας, ἀπολυταρχίας καὶ ὀλοκληρωτισμοῦ, ὥστε ἡ ὁποία παρέκκλιση καὶ ἀμαρτία -στὴν περίπτωση πού δὲν βλάπτει, βεβαίως, κάποιον ἄλλο, ἀλλὰ ἀφορᾶ μόνο στὸν «δράστη»- νὰ τιμωρεῖται μὲ πονεὲς κάθειρξης ἢ καὶ θανατικῆς καταδίκης, ὅπως συμβαίνει ἀκόμα καὶ σήμερα σέ χώρες μακρινές. Εἶναι, ὅμως, διαφορετικὸ αὐτὸ τὸ «πογκρόμ», ὁ διωγμὸς ἀνθρώπων καὶ κοσμοθεωριῶν, καὶ διαφορετικὸ τὸ νὰ μὴν ἀποδέχεται ἡ κοινωνία, παρὰ τοὺς κάθε μορφῆς ἐκβιασμούς, τὴν δράση αὐτῶν τῶν ομάδων νὰ καταπατοῦν τὰ θεϊκὰ καὶ φυσιολογικά. Μιὰ πράξη, ὅμως, ἀφύσικη δὲν ἔχει μέλλον, δὲν γνωρίζει συνέχεια, ἀπορρίπτεται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς φυσικοὺς μηχανισμούς.

Τὸ ζήτημα, λοιπόν, πού ἐρεθίζει εἶναι ὅτι θέλουν κάποιοι νὰ διαδώσουν, νὰ ἐπιβάλουν, νὰ παρουσιάσουν τὸν στεῖρο γάμο ὁμόφυλων ζευγαριῶν, ὡς μιὰ σχέση λειτουργικὴ καὶ δικαιοματική, μιὰ κατάσταση ἠθική καὶ τιμητική, μιὰ ἐπιλογὴ φυσική καὶ φυσιολογική. Καὶ ἐὰν ἐπιλέξαμε τὸ ρῆμα «ἐρεθίζει» εἶναι μὲ μιὰ ἔννοια σωτηριολογική, περιβεβλημένη μὲ μεγάλη δόση ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος. Τὸ Εὐαγγέλιό μας ἐνημερώνει πὼς «τὰ ὄψωνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος» (Λουκ. 6,23). Συνεπῶς, καθὼς τέτοιες συμπεριφορές εἶναι ἐφάμαρτες, δὲν μποροῦμε νὰ μὴν μιλήσουμε ἔχοντας πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια μας τὴν σοφία τῆς Ἁγίας μας Γραφῆς «πάντα μοὶ ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει» (Α Κορ. 6,12).

Ἡ υἰοθέτηση μιᾶς νοοτροπίας ἐλευθεριότητας τοῦ ἤθους, μὲ νομοθετικὴ μάλιστα κάλυψη, προβληματίζει τὸν ἀπλὸ πολίτη καὶ τὸν ὀδηγεῖ νὰ ἀναθεωρεῖ, νὰ ἐξοικειῶνεται μὲ τὴν ἰδέα καὶ νὰ θεωρεῖ στὴ συνέχεια, βομβαρδιζόμενος ἀπὸ Μέσα Ἐνημέρωσης καὶ δημοσιογράφους, συγκεκριμένης κατεύθυνσης καὶ ὀπτικῆς, αὐτὸ πού γνώριζε ὡς διαστροφή, ὅτι ἐντέλει ἀποτελεῖ ἀποδεκτὴ ἐπιλογὴ στὴ ζωὴ καὶ τὴν κοινωνία.

Ἄρκει, ὅμως, ἡ σαρκική αὐτὴ ἀπόλαυση γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ οἰκογένεια; Ποῦ βρίσκεται ἡ ψυχική σύνδεση, ἡ πληρότητα, ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία; Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μύθους μέχρι τὶς σύγχρονες ψυχολογικὲς ἀρχές, τὰ πάντα μιλοῦν γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση, πού βιώνει τὸ ἕνα φύλο ὅταν βρίσκει τὸ ἄλλο φύλο, ὥστε νὰ λειτουργήσει συμπληρωματικά. Ἡ ἔνωση ἀνδρα καὶ γυναίκας φτιάχνει τὸν ἀνθρώπο. Παραλλαγές τοῦ θεϊκοῦ καὶ φυσικοῦ αὐτοῦ κανόνα εἶναι καταδικασμένες νὰ μείνουν ἀνολοκληρώτες. Ἡ τρυφερότητα καὶ ὁ συναισθηματισμὸς τῆς γυναίκας θέλει τὸν ὀρθολογισμὸ καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ ἀνδρα γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἕνα ἀρμονικὸ σύνολο. Καὶ ἀλήθεια, ἐὰν τὸ ζητούμενο σέ αὐτὲς τὶς ὁμόφυλες σχέσεις δὲν εἶναι ἡ σαρκική συνάφεια, καὶ εἶναι ἡ ταύτιση προσωπικοτήτων, συμπεριφορῶν καὶ στόχων, τότε μήπως ὅλο αὐτὸ τὸ περίεργο οἰκοδόμημα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ παρεξηγημένη σχέση, ἡ ὁποία κάτω ἀπὸ ἄλλες συνθήκες, νοοτροπίες καὶ ἐπιρροές θὰ ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ φιλία;

Ὅπου πάντως καὶ νὰ ὀδηγηθοῦν τὰ πράγματα γιὰ πολὺ ἢ γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα, στὸ ζήτημα τῆς υἰοθεσίας παιδιῶν ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ προσεκτικὰ καὶ σταθερὰ τὰ βήματα τῆς κοινωνίας. Πιστεύουμε εἰλικρινὰ ὅτι σέ κάθε τέτοιου συζήτησης ἢ περίπτωση, ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἰσορροπημένοι ἀνθρώποι, ἐπιστήμονες, φορεῖς καὶ πολιτικοὶ σχηματισμοὶ θὰ βροῦν κοινὸ βῆμα. Ἡ Ψυχολογία, ἡ Νομική καὶ ὅλες οἱ Ἀνθρωπιστικὲς Ἐπιστῆμες θὰ ἀρθρώσουν λόγο, θὰ ὀρθώσουν τὸ ἀνάστημα καὶ θὰ ὑψώσουν τὸ παράστημά τους γιὰ νὰ μὴν συμβεῖ αὐτὸ πού θὰ ἀποτελεῖ ντροπὴ γιὰ κάθε γενιά, πού τὸ ἀποδέχεται. Νὰ δοθοῦν, δηλαδή, παιδιὰ, μικρὲς καὶ ἀθῶες ψυχές σέ ἀνθρώπους ἀδύναμους ἀπὸ τὴ φύση καὶ ἀκατάλληλους ἀπὸ τὴν ἠθική, νὰ ἔχουν κάτω ἀπὸ τὴν «γονική» τους ἐξουσία παιδικὲς ὑπάρξεις.

Ὅταν στὰ ἀρχαῖα καὶ πρωτόγονα χρόνια τὰ ἔθνη «τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῆ» (Ρωμ. 2,14), σήμερα στὴν ἐποχὴ τῆς μεγαλύτερης ἐξέλιξης σέ ἐπίπεδο τεχνολογίας καὶ ἐπιστημῶν, καλούμαστε νὰ δώσουμε ἐξετάσεις στὸ μάθημα τοῦ ἠθικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν πλοῦσια Θεολογία τῆς διαδραματίζει ρόλο φροντιστή. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κοινωνία μας, ἐὰν εἶναι ἀρκετὰ καλὴ, νὰ περάσει τὸ μάθημα ἐπιτυχῶς. Μόνο τότε τόσο ὁ γάμος τῶν ἀνθρώπων ὅσο καὶ ἡ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου θὰ εἶναι ἀνεξί-ΤΗΛΟΣ.